

[Valbak.]

overdrivelse, at morgendagens forandrings-samfund vil kræve, at de fleste med mellemrum sætter sig på skolebænk hele livet. Det er derfor godt, at vi satser meget på uddannelsesapparatet. Men på ét punkt står vi knap nok ved begyndelsen, nemlig med hensyn til efteruddannelses tilbuddene, som jo skal tjene til at holde den enkelte å jour inden for det faglige område, han nu engang har valgt, og som skal sikre ham fuld beskæftigelse. Her er vi ikke meget mere end blanke, og det skønt jeg tror, at vi, inden vi ser os for, står med et kolossalt behov her, et behov, der endda kan føre til overvejelser om en anden vægtning af indsatsen på de grundlæggende uddannelsers område i forhold til efteruddannelseskapa-citeten.

Vi mangler altså efter mit skøn en tangent på klaviaturet, der hedder efteruddannelser. Næst efter varmt at anbefale konventionen til vedtagelse vil jeg da gerne slutte med at stille ministeren et spørgsmål og komme med en forslagslignende tilføjelse. Er ministeren enig med mig og mit parti i de betragtninger, jeg har fremsat om de udækkede uddannelsesbehov? Og hvis ja, vil ministeren overveje eventuelt i et udvalg at lade foretage en kulegravning af de problemer af lønmæssig, af organisatorisk og anden karakter, der selvagt knytter sig til at få løbende efteruddannelsesprogrammer i en bred skala til at folde sig ud som et led i fremme af den fulde beskæftigelsespolitik?

Morten Lange: Så vidt jeg kan bedømme det, er forholdet det, at vi nogenlunde kan opfylde den konvention, som vi nu vil ratificere. Det er en konvention, som i sig har i hvert fald visse principper, som minder stærkt om retten til at arbejde, et princip, som mit parti finder er overordentlig væsentligt, og som naturligvis må følges op af en fuld erstatning fra samfundets side, hvis man ikke opnår en sådan beskæftigelse, og et forslag, der tager sigte på udbygning af en tilstrækkelig erhvervsmæssig uddannelse, som skal være åben for befolkningen.

Det er to nyttige hovedlinjer, som konventionen bygger på. Det er blot et spørgsmål for mig, om vi ikke her igen står over for en vedtagelse, som er underlig forsinket.

Måske forsinkelsen svarer til en forsinkelse i vor egen udvikling, måske den i virkeligheden viser, at vi ikke har drevet hurtigt nok på. Jeg skal næppe skønne meget forkert, hvis jeg regner med, at teksten til denne konvention er skrevet for 12-13 år siden, at den er kommet igennem papirmøllen i Genève, så den endelig lå færdig i 1964, og derefter har vi altså ligget på den i ca. 6 år. Så endelig kommer langt om længe en reform eller en konvention, som formodentlig udtrykte en rimelig programmerklæring for 1950ernes slutning, til ratifikation her i 1970.

Vi kan tilslutte os de principper, som konventionen indeholder, og håber, at landet virkelig holder dem. Der er en hel del af dem, som vi måske nok kommer til at se på i detaljer fra tid til anden, men jeg tror nok, at der samtidig er grund til at sige, at en konvention, som faktisk er så alderstegen inden ratifikationen, trængte vi egentlig til at få en gennemgang af for at se, om vi ikke skulle møde dens udfordring ved at gå væsentligt videre på en lang række områder, end man for en halv snes år siden syntes var betimeligt.

Mit partis ordfører i denne sag er desværre forhindret i at være til stede i dag, og derfor skal jeg ikke gå nærmere i detaljer. Jeg synes blot, jeg ville understrege, hvor alderstegen et dokument det i virkeligheden er, vi har med at gøre, og jeg kunne da lide at spørge arbejdsministeren, om der ligger yderligere stakke af konventioner til lagring, som vi af den ene eller den anden grund ikke har fået gennemført. Jeg synes, at den lange tid, der er gået inden ratifikationen af denne konvention, nok kan give anledning til betænkeligheder.

Arbejdsministeren (Lauge Dahlgaard): Jeg vil gerne til hr. Morten Langes spørgsmål, om der stadig ligger stakke af konventioner, som endnu ikke er forelagt til ratificering, sige, at der ligger faktisk endnu nogle stykker. Jeg agter i nær fremtid at komme med forslag om ratificering af tre konventioner, hvoraf en er så gammel som helt tilbage i 1932 og drejer sig om forhold inden for arbejdstilsynets område.

Det stod mig måske ikke helt klart, om hr. Morten Langes betragtninger over det alderstegne havde adresse til mig, eller om